

EKEN MORRIS DANCERS

1979-1994

Morris och jultomten

Kommer du ihåg när du slutade tro på jultomten? Kommer du ihåg hur det kändes? När du började misstänka att det var din pappa eller morbror Albert som dolde sig bakom totemasken. Han som nyss hade fått så bråttom ner till garaget för att helt omotiverat byta olja i bilen på självaste julafton.

Antagligen var det så att jularna därefter ändå var lika roliga. Fastän du hade genomskådat det hela så spelade du med i spelet. Och man visste ju aldrig helt säkert...

Morrisdansen har sin tomte. Det är teorin om morris som en rituell dans, framförd för att blidka de onda makterna, för en god fruktsamhet och en god skörd. Ursprungligen dansad av de gamla kelterna långt före ens vikingarna hade varit och härjat i England. Men tyvärr, så var det inte. Kelterna har inte varit i närheten av morrisdans. Efter femton år med Eken Morris tvingas jag nu inse att vi inte dansar en rituell dans. Men precis som med jultomten så är verkligheten lika spännande.

Den som bl.a. öppnat mina ögon och många engelska morrisdansares ögon är Keith Chandler. Han har skrivit boken "Ribbons, Bells and Squeaking Fiddles - The Social History of Morris Dancing in the English South Midlands, 1660-1900". Han är inte ensam om att avliva myten om den rituella morrisen, han har sällskap av flera andra forskare som skrivit olika artiklar och publikationer i ämnet. Morrisen dansades vid de kungliga hoven nere på kontinenten på 1400-talet, kom så i slutet av 1400-talet över till det engelska hovet. Dansen var betald underhållning, javisst! Snart upptäckte både kyrkan, adeln och köpmannagillena i Londontrakten denna underhållning, som snabbt blev populär i diverse festligheter och processioner. Man tog naturligtvis intryck av hovet. Och snart spreds den från London ut till övriga England, fortfarande som underhållning som betalades av t.ex. lantadeln eller borgarna i städerna. Senare togs dansen över av det fattiga folk på landsbygden i södra Midlands, "Cotswolds", som på ett fantastiskt sätt fortsatte och utvecklade morrisdansandet.

Varför dansade man då? Vilka drivkrafter låg bakom att slita ut skorna ett par veckor på sommaren under ofta hårda förhållanden? Svaret är enkelt: Pengar, nöjen och status. Låter inte så spännande kanske. Ändå var det med lättnad jag konstaterade detta. Våra förfäder var inte så olika oss. Varför skulle de ha haft så mycket större lust att ägna en massa energi åt ockulta och mystiska ting i några jobbiga, ändlösa, religiösa ceremonier, än vad nutidens människor har. Folk hade nog, precis som nu, sin tro och sitt andliga liv, men när det kom till morris ville man ha roligt och kanske tjäna en slant att dryga ut den magra hushållskassan.

Dessa människor, våra föregångare som morrisdansare, var faktiskt fruktansvärt fattiga. Att sitta på puben och ta en öl var för de flesta otänkbart, kanske kunde man avsätta en slant till en halv pint på lördagen. Att därför under en morristurné helt plötsligt få en massa fickpengar till både mat och öl i mängder var naturligtvis mycket attraktivt. Ofta blev det naturligtvis för mycket av det goda, som för 'piper Nelson' från Steeple Aston som ibland blev så full att han fick bindas fast vid ett träd för att kunna fortsätta spela.

Morrisdansen gav också status i byn. Det var inget förtroendeuppdrag men var på sitt sätt betydelsefullt, bl.a. på pingstfesterna, Whitsun Ales, där man som morrisdansare hade en mängd uppgifter.

Fattigdomen var, i England precis som överallt i Europa under 1700- och 1800- talen, massiv. I själva verket var det ofta omöjligt att vara med i morrislaget efter det att man fick en familj att försörja. Många blev helt enkelt undernärda, och att efter en hård dags slit på åkrarna gå långa sträckor och öva morris på en gårdsplan var för de flesta ogörligt. Endast unga män som ännu inte hade bildat familj kunde klara detta. Om man råkade vara släkt med ledaren eller umgicks med hans yngre syster så var platsen i morrislaget given. (Så gick det med den gamla myten om speciellt utvalda, viga, unga män).

Keith Chandlers lite torra bok väcker till liv många känslor. Människorna bakom morrisen träder fram, i sitt elände men också i sin stolthet och i sin humor. Hur gärna skulle man inte ha velat träffa dessa och prata morris, dansa ihop, ha kul. Vi moderna morrisdansare skulle nog bli lite chockade inför deras uppträdande. Ett gäng hemvändande morrisdansare efter en turné år 1803 var ingen vacker syn. Efter att ha sovit i lador och höstackar utan att ha bytt kläder under två veckor, en och annan skjorta nedblodad efter ett slagsmål, utslitna skor. Jag skulle ändå ta risken att hänga med på en sådan turné!

Man grips av vördnad för att de ändå, mitt i detta armod, utvecklade morrisfigureerna och stegen till de vackra och ganska komplexa mönster vi idag håller på att kämpa med. Man ville att det skulle vara fint. Samma glädje som kurbitsmålaren fann att dekorera de enkla stugorna i Dalarna. Eller pråm-folket i England som målade blommor och slott på sina båtar.

Jag kan nästan gråta när jag läser om de kanske hundratals byar som slutade med morris under 1840 - 1860-talen. Hur man dansade där är för alltid förlorat. Vi kommer aldrig få veta hur de beryktade dansarna i Filkins eller Finstock gjorde sina steg och figurer. Vi har i själva verket fått ära den sista spillran av morrisen och vi får vara tacksamma för det, det finns ju faktiskt tillräckligt att bita i, och det är tillåtet att uppfinna nya morrisdanser!

Men hur blev det så här att vi har gått hela 1900-talet och varit nästan övertygade att morrisen dansats på åkrarna för att få en god skörd. Jag kan höra mig själv ropa ut: "Mina damer och herrar, vi dansar morris som är en urgammal dans som dansats för att väcka till liv fruktbarsandarna på våren." Bullshit! (Oj, förlåt). Felet är nog Cecil Sharps (mannen som upptecknade alla danser efter sekelskiftet) och några lärda akademiker som på lösa grunder fick till någonting åt det rituella hållet. Och människan vill alltid ha den mest spännande förklaringen. Precis som vi vill att det ska finnas alligatorer i New Yorks kloaksystem, det vore på något sätt så härligt unikt. De lärda herrarnas teser kring sekelskiftet återverkade t.o.m. på de traditionella morrisdansarna som fortfarande var vid livet. Sålunda dröjde det inte länge förrän Sam Bennet från Ilmington hade långa utläggningar om det rituella, urgamla keltiska innehåll i cake-and-sword-bäraren när man var ute och uppträdde. Fastän han rimligtvis inte kunde veta mycket mer än han möjligen hört från sin farfar (och det var nog troligen historier om hur musikern vid något tillfälle slagit sönder sin fiol i ett slagsmål med foolen eller något sådant).

Nu ska vi inte skylla allt på Cecil Sharp. Han hade inte tid att sitta och rota i gamla handskrifter, räkenskapsböcker, domstolsprotokoll mm. från 1500-talet. Med det magra historiska data man hade tillgång till då kunde man helt enkelt inte veta sanningen. Cecil gjorde det rätta: Han skyndade sig att verkligen teckna ned det han såg i detalj så att du och jag nu kan lära oss dessa danser. Det dog vid denna tid varje vecka en gammal morrisdansare som skulle ha kunnat berätta och beskriva danser, så det var viktigt att handla snabbt. Handskrifterna finns kvar till forskare på 1990-talet att bättre kunna kartlägga morrisdansens gamla historia.

Men om inte morris är en rituell dans, vad är den då? Tja, varför inte säga en traditionell uppvisningsdans. En stycke gatuteater. En happening modell 1660-1860. Jag tror att vi är lite snara att kalla danser för rituella så fort det inte handlar om "pojke som håller i flickas hand och dansar runt". Vi säger t.ex. att Björndansen här i Sverige troligtvis har rituellt ursprung. Jag sätter mitt bästa dragspel på att även den är en gammal grej som man dansade som ren underhållning vid fester och liknande. Varför måste de medeltida människorna ha varit så himla mystiska?

Man blir aldrig för gammal för att lära om. Engelska morrislag har ännu inte riktigt lärt om de heller. Men efter femton år med Eken är det väl dags att vi ser morris i nytt ljus och går vidare. Trots allt rimmar ju den nyupptäckta sanningen bättre med vårt sätt att dansa eller hur? Jag tror att om en morrisdansare från 1700-talet skulle se oss dansa utanför Oliver Twist på Söder så skulle han känt igen sig. Han skulle ha blivit förvånad, men inte upprörd, över att det var tjejer med i laget (det förekom faktiskt något enstaka kvinnolag) men han skulle ha blivit ändå mer förvånad över att vi inte samlade pengar och att vi ändå hade råd att köpa öl (och till vilka priser!).

Efter att ha läst Keith Chandlers bok kan man konstatera att verkligheten trots allt är lika fascinerande som de rituella teorierna. Och det känns skönt med något som också verkar trovärdigt, hur spännande det än kan vara att förlora sig i keltiska fruktbarsgudar. När allt kommer omkring var det rätt skönt att veta att det bara var pappa som gömde sig bakom tomtemasken. Och så visste man ju vem man skulle lämna önskelistan till, och att någon faktiskt läste den.

Mats Hansson

Dagbok från Engelsresa 1989

Torsdag 6 juli

Första gången är det sed, andra gången tradition och tredje gången uråldrig hävd. Alltså; enligt gammal tradition börjar nu jag och Björn årets traditionella resedagbok. För att inte upprepa förra gångens succe skall jag inte säga att det var blått. Det var det inte heller, det var grått. Havet, himlen, båten, molnen osv var grått. Alltså kunde vi inte träna något under båtresan, näsdukarna hade blåst bort. I stället återställde vi vätskebalansen efter den heta gårdagen med kaffe, öl, läsk, mer öl och så en öl till. För övrigt stod bio, förmiddagslur, eftermiddagslur, kaffe, öl och kaka, middag och talangjakt på programmet. Eftersom vi inte deltog i talangjakten kunde en helt vanlig dansare vinna utan konkurrens. Hm...vi kanske skulle göra en morris till "Rock around the Clock". Kvällen avslutades med "Kast med liten gris" och några öl till. Vi sov gott (Vicky).

Fredag 7 juli

Vaknade alltför tidigt av den förbannade väckarklockan. Sedan frukost och landstigning i snabb följd. Det regnade i Harwich. Regnet var en del av ett större lågtryck med centrum över bilen DRD 609. Övriga bilar fick antagligen vackert väder, men det kan jag ju inte uttala mig om då vi åkte olika vägar. Efter några misslyckade försök att hitta en öppen pub att äta lunch på, så hittade vår bil till slut ett mycket trevligt ställe vid namn Hoops i den lilla hålan Great Eversden. Sedan fortsatte vi färden, genom ett blött landskap, mot Wolverhampton där vi togs emot av Mike Salter och andra i Merrydale Morris. Somliga bilar tog extra lång tid på sig för att komma fram...

Mike verkade leva ganska bohemiskt (är det standard för morrisdansare?) men lyckades laga mycket god mat. Efter maten bar det av till puben the Beacon, där det dracks öl, spelades musik och krossades glas ända tills stängningsdags (Björn).

PS Jag invigde min nya tankard, silverplated (för 2 pund), perfekt att dricka cider ur, vilket jag alltså gjorde. Och vackert var det också, fin färg på Woodpeckers (Vicky).

Lördag 8 juli

Som nämnts ovan dracks det öl på puben. Ölen heter "Sarah Hughes Ruby Mild". Begreppet Mild har såvitt jag känner idag inget med alkoholstyrkan att göra. Vår värd, Bill, är min tröst.

Efter en för min del alldeles lagom frukost, 2 koppar te och en rostad skiva bröd, bar det iväg till Blists Hill Open Air Museum, något i stil med Skansen. Här handlade det om den industriella revolutionen på 1700-talet som har dokumenterats på ett trevligt och lättillgängligt sätt. För vår del handlade det om något mycket äldre än så i morrisdans. 3 sides uppträdde i ordningen Merrydale Morris, Eken Morris och Commoners Morris.

Merrydales repertoire bestod framför allt av Fieldtown, Bledington och Ducklington. Dessutom dansar de lite Border. Commoners Morris dansade Border Morris. Ett gäng spanjorer blev av någon anledning imponerade av humble me. Nåja...

Vädret var idealiskt för morrisdans, mullet, nästan på regn. Detta medförde dock att det blev mindre publik. Nåväl. Både Merrydale och Commoners imponerade på mig. Merrydale framförde sina danser i väldigt lugnt tempo, vilket gör att Fieldtown och Bledingtons figurer verkligen kom till sin rätt. Commoners framträdande präglades mer av dansglädje än precision.

Jag tyckte Eken gjorde ett okoncentrerat intryck, framför allt vid första danspasset. Men det blev bättre. Vid andra passet fick Lennart Å framföra Highland Mary på nyckelharpa medan vi dansade Bamptonvarianten. Appropå varianter: vid första passet skedde avslutningen stilenligt med Bonnie Green med alla lagen med. Det här med näsdukar upp och ned kan verkligen variera!

Efter våra tre danspass lämnade vi Blists Hill och åkte iväg och tittade på världens första järnbro i Ironbridge.

Tillbaka till Marian and Bill for some rest, videos med Fairport Convention och mat. Bestämde att vi inte behövde ta med morrisutrustning till puben Crooked House.

Huset får en att tänka på Gröna Lund. Informell dans. Per lärde sig Bledington och Bucknell. Pete Grassby dök upp. Även lite countrydans och svensk folkdans. Dansen slutade när regnet kom vid 11-tiden.

Vissa morgnar är VÄRRE än andra. Att vakna med Leif och en ranglig bokhylla fylld med legosoldater, handgranater, diverse spel och dylikt är en upplevelse.

Nu är Rickard HELT SLUT (Rickard).

Söndag 9 juli

Solen bröt igenom...lite i alla fall. På bordet te, marmelad, yeast extract, toast, flingor och mjölk. Av någon anledning verkar i alla fall vårt värddpar undvika engelsk mat. Alltså ingen ägg och bacon. Yeasten fick stå orörd.

I dag hade vi ångtåg på programmet. Vi åkte från Bridgenorth till Bewdley på Severn Valley Steam Railway. Dittresan bestod av "kupespel" och jag försökte göra mig hörd på blockflöjt bland övermäktiga melodeons - ingen klagar över att man spelar fel i alla fall.

Vi började med några danser vid Bridgenorth station innan vi klev på tåget och så några danser när vi kom fram till Bewdley. Inte så mycket publik men vi hade fått reducerat pris på tågbiljetten, så därför dansade vi på stationerna.

Mer publik var det i en liten park vid flodbädden där vi åt vår picknick. Där gjorde vi ett uppskattat framträdande. Bl a hade vi tre set formerade som ett T med musikerna i mitten. Kul!

Därefter hade vi en timme innan tåget skulle gå tillbaka. Vissa gick på museum, andra försökte hindra några Raftware-deltagare att gå i mål. Om man nu skall lyckas med ett sådant företag bör man kanske välja en liten större båt, även om Rickard agerar ramm. Det fanns nämligen småbåtar att hyra som knattarade omkring, överlastade, störandes lantidyllen. Det måste naturligtvis Leif, Rickard och Lennart Å med Pete, som mer eller mindre lyckad kapten, pröva. Och JAG fick inte följa med, då de andra voro för tunga (eller så tog båten bara fyra personer).

När vi kom tillbaka till Nick och Alison var Jannes skjorta lika bländande vit och nystruken som när den serverades strykjärnsvarm till frukosten.

Kvällen tillbringade vi hos Bill och Marian - knytkaasgrillning. Hur som helst, mycket god mat och dricka från off licence. Det blev vad jag skulle kalla en värdig avslutning på en "I don't know what to say" weekend. Mer andakt än andakt. Mats höll tal och överlämnade "Ekenstop med tillhörande Kavaljer". Lennart Å spelade nyckelharpa och Pete spelade dulcimer och sjöng. Vicki provade en dudan - dudan - dudelidej. Stillsamt, lite avskedsstämning. Adjö, adjö. Vi ses i Sverige.

Halv två i kväll också. God natt (Pär).

Måndag 10 juli

Vi steg inte upp alltför tidigt - kvällen innan var ju sen. Vi hade gångväg hem över fälten från Bill's. I dag arbetade inte Nick eller Alison och Martin (3år) fick sova över sin playgroup. Vi överlämnade presenter (punch, kohorn och "Thomas, the tank engine"). och utbytte adresser. Så var vi på väg till Burton. Vi hade en kort vätskekontroll (OBS! ej pub) på vägen upp och anlände till Burton vid 12:30. Då åkte vi till BASS MUSEUM OF BREWING, frågade efter vägen och tittade i affären. HERITAGE BREWERY MUSEUM, där vi samlades 13:00 (alla utom Björn och Vicky som skulle göra Irland på 4 dagar) var stängt! Men tjejen i receptionen var mycket tillmötesgående och fixade fram en guide vid namn John Adkins, som intresserat gick in för sin uppgift. Man brygger på kontrakt för Everards, så det är alltså ett levande museum.

Vi gick igenom hela bryggeriprocessen från the Mill, via the Mash Tun, Coppers, Hop Back, Fermenters till the Function Room, där vi fick ett ordentligt smakprov. Där mötte vi Michael Knights som jobbar på museet (föreståndare?) tillsammans med 2 radiokillar från BBC. När han upptäckte att vi var morrisdansare blev vi ombedda att bidra med en dans i radio!. Rickard och Janne dansade "Old Woman" till Mats spel. Mats intervjuades helt kort och vi skulle få det hela bandat och översänt.

Michael visade sig vara Lichfield-morrisdansare och dansade "Blue Eyed Stranger" i hop med oss i souvenirbutiken, prydligt klädd i kostym! Sånt som bara händer! Han tipsade oss om att de skulle dansa i morgon och gav oss telefonnummer att ringa.

Därefter, ca 15:30, skulle vi alla börja resan mot Bonsall. Men vi (Jan, Ann, Pär och Jonas) hade inte ätit en bit utan begav oss ut i Burtons vimmel. Den trevliga puben var eftermiddagsstängd, den aromatiska tandoorirestaurangen var ännu inte öppen, så vi hamnade på the Pizza Hut.

På väg mot Bonsall förändrades landskapet; inhägnade små åkrar, stengärdesgårdar, kalkstenshus, en annan färgskala, torrt och bergigt. Bonsall ligger högt. Har en pub längst ner i backen (the Pig of Lead), en i backen (King's Head), ett postoffice och en del pittoreska småhus. Högt uppe ligger SYCAMORE HOUSE. Vi fick alla trivsamma rum med mjuka sängar och två badrum med dusch att slåss om. Ray och Pauline Sanders förestår.

Efter installation gick vi ned till King's Head för middag. Gott och billigt! Barntillåtet i halva puben. Vi upptäckte massor av minnestallrikar på väggarna som påminde om gruvstrejken 1984 - 85. Det visade sig att the barman var gammal kolgruvearbetare som blivit arbetslös efter strejken - det var hans privata samling.

Janne hade under kvällen ringt Roy Whitham i Winster Morris (som vi skall dansa med på torsdag) och talat om var vi fanns. Fram mot 10-tiden kom han och en meddansare inångandes. De var pratsamma och glada och pratade om allt möjligt - inte bara morris - och litet matnyttigt skvaller. I sakta mak vandrade vi sedan uphill mot Sycamore House (Ann).

Tisdag 11 juli

Full English Breakfast! Diverse förberedelser för bergsbestigning. Dessutom plockade vi ihop tvätt för att mellanlanda i Bakewell och deras laundrette. Där inhandlade vi också matsäck. Sedan begav vi oss av - via Chapel-en-le-Frith (av alla förunderliga namn) - till Edale vid foten av uppfarten mot High Peak, ett välkänt vandrarområde. Graden av förberedelser visade sig i kläderna - det fanns mycket mellan Mats vandrarkängor och Jonas sandaler. Det blåste en smula här uppe med för övrigt var det en underbar dag med strålende sol och molnfri himmel.

Vi gick längs en bäck, trängdes med diverse får (4-benta, alltså) och kom upp mot en hög platå med underbar utsikt där vi intog vår matsäck. På vägen ner passerade vi törstiga vandrare två stycken stängda pubar i Edale. Vi fick trösta oss med glass. Därefter vidtog THE WINSTER TANKARD RACE!

Titti och Lennart hade ju redan på resan till Bonsall hittat en liten antikshop (bric-a-brac? junk?) med tankards av varierande kvalitet och ryktet gick snabbt. Vår bil kom först! "Would you like tea or coffee?" sade innehavaren, men vi lyssnade knappt utan slängde oss över hans tankards. På Pär's stod det ingraverat "To Paul from Denise" (skall han byta namn eller sudda över?).

Vi åt alla middag hemma på Sycamore House (Gammon or Chicken Casseur). Ingen större kulinarisk upplevelse, tyvärr. Jag, Ann, såg King's Heads Chicken Kiev framför mig. Inte bara mer kryddat, utan också halva priset av vår middag.

Snabbt iväg till Newton Solney mellan Derby och Burton. Michael Knights hade nämligen ringt och sagt var de skulle dansa i kväll. Så vid puben the Unicorn fanns Lichfield Morris Men och Derby Morris Men (som Rickard och Lennart träffat förr).

Efter ca 45 minuters dans blev det puben The Bulls Head i Repton. Vi fick vara med lite - i Bonnie Green och Vandals (Ewa och Ann bland alla dessa karlar).

Lichfield har omsättningsproblem, dvs många nya dansare, och bad nästan om ursäkt för att de inte dansade bättre! Derby var mycket roliga att se på - väldig fart och fläkt. Vi delade ut badges och informationen, Mats spelade ihop med musikerna och Lichfields Squire förklarade sig vara mycket intresserad att komma till Sverige för att lära ut lite!!

Bergen suger - och det känns i ben och huvud. Vi åkte hem med föresatser att skriva i denna dagbok men slocknade i prydliga högar på den mjuka sängen med rosa syntetlakan (Jan och Ann).

Onsdag 12 juli

Jag har en inbyggd väckarklocka i mitt huvud. Den ringde 07:50, sent som bara den. Jag fick tag på en ledig duschkabin med härligt vatten. Pär väckte jag kvart över 8. Halv nio var vi nere i frukostrummet. Juice, ceerials och kokad frukost intogs under tystnad. Därefter var det tjatter om gårdagens möte med Derby Morris Men och Lichfield Morris. Jannes vits var smått Pärvär: "Om man stoppar in Pär i skåpet, då kan man tala om periskop". T o m sämre än Rickards.

Därefter hämtades den rentvättade smutsvätten i Bakewell. Efter den rena smutsvätten intog vi på the Tea Room apple banana (nougat) kaka med kolasås. Rickard intog en Bakewell (välbakad, well baked) med yoghurt. Tyvärr hade Alfred dammsugit Derbyshire på tankards! Lennart och jag drog en repa utmed ån. En kille matade alla änder och firrar med bröd.

Matlock var nästa hållpunkt. Pär skulle köpa en biljett för att komma hem. Rickard och Pär gick till en resebyrå. För mig blev det svart en stund.

I Matlock Bath parkerade vi på stora P-platsen, 1,20 kostade det. På Victoria Inn tog vi en öl och beställde mat. När måltiden var avnjuten hyrde vi en roddbåt och rodde på Derwent. Ett gäng med italienska ungdomar jagade en andfamilj.

Afternoon tea avnjöts på "Separate Tables"??? Varför vet jag ej. Vi var mätta som bara den, därför körde vi till Matlock för att köpa Agfafilm till Alfredsson. Det blev Ektacrome 100 i stället (på 6:e stället). Därefter körde vi hem. Vissa strök, vilket visade sig vara helt onödigt. Janne ringde till Lord Conyer för att ta reda på om vi var välkomna fast Eken är ett mixat morrislag. Svaret var inte enbart positivt.

Glada blev Lorderna när vi efter diverse körningar kom till puben Dale Inn without kit. Det fanns ingen real ale på puben så vi åkte hem. Ett lag som väljer en sådan pub är inget lag. Men ingen dag utan undantag. Tänk på Eken, ett lag utan pub. Där var puben utan lag. På vägen hem missade jag två topplessbönor samt en äldre dam, de två första med ögonen, den tredje med bilen. Därefter var vi hemma en kort stund innan vi gick till the King's Head.

Pär lärde oss en rolig lek, Fizz Bazz, som går ut på att alla tal delbara med 3 benäms Fizz, delbart med 5 benäms Bazz och delbart med både 3 och 5 är Fizz Bazz. Åsså börjar man räkna; ett, två, Fizz, fyra, Bazz...(den som gör fel måste dricka ett fönster, om ett sådant finnes tillhanda).

Fem över elva sade "the young lad" att klockan var tio i elva och Mrs "young lass" uppenbarade sig med våra "Jonasrolls", fast våra var fyllda med rostbiiff och tillhörande tillbehör. Därefter blev det svart.

Med hälsningar från Leif och Co.

Torsdag 13 juli

Efter frukosten åkte vi till Chatsworth Castle, ett stort och pampigt slott som är hem för hertigen och hertiginnan av Devonshire. Det var ett ståtligt inrett slott med många fina detaljer att titta på. Bäst var fioldörren. Vid första påseendet föreföll fiolen och stråken att hänga på dörren. Tydligt kunde man se att stråken var lagd ovanpå fiolen. Men detta var en synvilla, såväl fiolen som stråken var målade på dörren. Ett mästerverk av konstnären Jan van der Vaart.

Vi, dvs Lennart, Leif, Rickard och yours truly, åkte sedan vidare till byn Eyam. På vägen stannade vi på puben the Moon, i Stoney Middleton för att äta. Där hade man för ovanlighetens skull ett antal vegetariska rätter att välja på förutom de vanliga pubrätterna. Mycket uppskattat av mig.

Vidare till byn Eyam. Mest känd är Eyam för att byn under peståren 1665 - 1666 frivilligt isolerade sig från omvärlden för att inte sprida smittan vidare. Vi vandrade omkring lite i Eyam i pestens fotspår. Det fanns skyltar överallt som berättade om olika personer och händelser under peståren. Av vandrandet blev vi törstiga och uppsökte därför ett café. Där hade man ett utmärkt kaffe. Det var så bra att jag drack två koppar. Kakor åt vi också. Särskilt Leffe. Han åt med glatt mod upp sin stora kaka varefter han med lika glatt mod åt upp våra också. Eftersom vi hade gott om tid sökte vi en grässlänt för att vila/sova en stund. På vägen tillbaka, nästan framme vid bilen, möter vi brevbäraren som undrar om vi sovit gott.

Vidare till Taddington där vi skall delta i blomsterfestivalen tillsammans med Winster Morris Men. Det dröjde rätt länge innan Winster Morris Men syntes till. De hade tränat Taddington Processional bakom ett tält. Vi dansade framför kyrkan. Escafel Morrismen med sin söta Betty deltog också.

Som när jag står där och ser på när Escafel dansar, kommer en av morrismännen i Winster fram till mig och säger: "You're OK!" Om han menade oss tjejer eller oss allihop vet jag inte, med jag tyckte det var roligt att han gjorde det och att han kände ett behov att säga det. Efter dansen gick vi till puben. Då kommer han fram igen och säger: "Well done" till mig och Lennart Å. Sådant värmer.

Det blev verkligen en mysig kväll på puben. Det sjöngs olika sånger och dansades solojig (Mats) och en solodans med kvast som framfördes av tidigare nämnda Winster Morris-man. Lokala förmågor spelade piano och "rappade". Allt leddes av squires i Winster som utstrålade en glädje och positivism som var minst sagt medryckande. Mest uppskattat av allt tror jag var när Lennart spelade nyckelharpa. Att se hur fascinerat de såg på när han spelade i stället för att bara lyssna var värt mycket.

Detta var verkligen en höjddag som jag kommer att minnas länge (Ewa).

Fredag 14 juli

Prick halv nio var bara Rickard och jag nere i matsalen för att äta frukost. Alla verkar bli tröttare och tröttare. Nåja, fem över halv var nog alla på plats i alla fall. Efter frukosten informerade Ann lite om Englandsbesöket som vi får i augusti. Där efter skrev vi vykort till "frånvarande vänner".

Vid halv-tio-tiden hade vi packat klart och vi lämnade Bonsall. Ravenshead var nästa hållpunkt. Leif skulle köpa en stor tekanna, kanske kunde vi hitta en där. Hanssons och Alfredssons var redan där. Någon tekanna som passade fanns ej. Lunch åt vi på en pub i Woodborough. Leif och jag tog en biffpaj med chips (bläää), Rickard beställde beefcurry och Ewa en Ploughman's lunch.

Efter lunchen blåste vi direkt ner till Rutland Waters, en ganska stor och mycket sällsynt insjö straxt utanför Oakham. Där tog vi en glass och gick sedan ner till stranden och kallade på två hundar som badade. Färden gick vidare till Houghton, där vi skulle samlas allihop. Vi var först till Janet Probyn, där vi fick en kopp te. Efterhand dök fler Ekenmedlemmar upp tillsammans med ännu fler Fenstanton Morrisdansare. Till slut var hela trädgården fullproppad med Morrisdansare. Vi fick mat, mat i långa banor, nu var man mätt igen.

Vi skulle dansa vid puben the Three Horseshoes i Houghton. Allihopa gick från Janet's hus till puben. Pling, pling, pling...Ni vet hur det låter. Mirkmere hette en tradition som en kille i Fenstanton Morris Dancers hade gjort själv. Fieldtown, Bledington och Adderbury var deras övriga traditioner. De hade så många dansare att de kunde ha två set. Vi turades om att dansa. Efterhand insåg vi att vi dansar med ett väldigt litet set. Vi krymper ihop i jämförelse med Fenstanton. Vår sista dans var Upton-upon Severn. Där vågade vi vidga setet. Det såg bra ut så de som kollade på oss.

Leif och jag skulle bo hemma hos Penny, Rickard bor hos John (the Fool), Penny och John bodde nära varandra så vi gjorde sällskap allihop. Väl hemma blev det en sedvanlig kopp med te och lite prat. Sedan var det "good night!" (Lennart Å).

Lördag 15 juli

En försiktig knackning på dörren till vårt rum fick oss att slå upp våra ljusblå, försöka åtminstone. Lucia? Nej det var Sue som kom in med en bricka "early tea". Efter en stadig frukost fick vi lite tid över att se oss omkring i Houghton. Nåja, så stor var nu inte byn, men mycket pitoresk och vacker med många små korsvirkeshus med halmtak, river Ouse, the Mill mm.

Dax för avfärd igen. Denna gång mot Cambridge. Vi samlades på en parkeringsplats. Men konfettin virvlande runt våra fötter kunde vi stå och se en strid ström av brudpar komma och gå till det närbelägna rådhuset.

Sedan alla så småningom infunnit sig stretade vi upp på en hög kulle i närheten, Cambridges högsta punkt. En utmärkt plats för morrisdans, om det inte vore för ett sluttande, gropigt och tuvigt underlag. Men vad gör väl det när man är en riktig morrisdansare. Några danser, ner igen, in mot stan, down by the riverside och morris igen vid en pub.

Solen formligen öste ljus och värme, framför allt värme, över oss. Man kunde nästan tro att den gjorde allt för att stoppa oss morrisdansare. Men så lätt stoppar man inte en morrisdansare och solen fick bita sig i tungan den gång (om den nu har någon sådan). Som tur var fanns det öl/dryck att läska sig med.

Fenstanton och Eken turades om att dansa. Nämnas kan att trädäcket som vi dansade på gav en mycket ljudligt resonans när vi vildsinta slog våra käppar mot det. Härligt!. Efter ett väl genomsvettat program var det dags att inmundiga en välsmakande lunch som vi blev bjudna på av Fenstanton.

I väg till nästa ställe. Denna gång på en liten gågata i det centrala Cambridge. I surret av alla turisters kameror åstadkom både vi från Eken och Fenstanton en rad bejublade framträdanden. Vi hann få i oss lite glass innan vi korsade en torgmarknad, förbi ett av alla college i Cambridge och återigen kom ner till floden. Båtuthyrningen var i full gång. Det var väldigt trångt stundtals. Alla slog sig ner i skuggan och en del hann nästan somna i gräset. Vilan blev inte så lång förrän det blev dags för dans igen i den stekande solen.

Efter en stund kom en man och bad oss komma upp i en byggnad alldeles intill för att dansa på ett bröllop. Här kommer avancemangen tätt. Först dansa i radio, sedan utanför en kyrkdörr och nu alltså på ett bröllop. Vi höll på att bli stoppade i dörren av en vaktmästare när vi kom hela gänget med alla våra kassar. Björn och jag som var civilklädda väntade utanför medan Eken och Fenstanton dansade för och med brudparet. Konfettin rasade ur brudklänningen vid alla häftiga rörelser. Efterv den uppskattade dansen fick vi gratis dricka.

Dansen uppskattades uppenbarligen av bröllopgästerna. Den sista dansen, Shepherd's Hey, dansades tillsammans med bröllopgästerna. Under en del av dansen satte sig en av brudens tärnor så nära som möjligt, frenetiskt stirrande, bredbent och med hakan strax över mattan. Allt eftersom dansen fortskred lyckades hon hämta upp hakan något och ett lätt fänigt leende spred sig i ansiktet. När dansen slutade var det som om hon vaknade upp ur en djup slummer.

Efter dansen skulle vi åka hem för att hinna duscha. På vägen till bilen mötte vi en kille som var med i Cambridge morrislag och Devils Dyke Morris. Han blev jätteintresserad av utbyte med Eken. Vi hann hem och duscha och byta om. Sedan åkte vi till Robin där vi hade barbeque. Maten var lika fantastisk som dagen innan. Efter all god mat drog det ihop sig till dans av båda lagen. Nu plockades alla galna danser fram och Eken vågade sig på Grenadiers, som gick ganska bra, även om en del pinnar singlade ner innan de nådde fram. Lennart Å's nyckelharpspel imponerade förstås. Det blev en del dans och en svensk schottis. Peter uppträdde. Det visade sig att han var eldslukare. Ett imponerande program. Vicki sjöng en sång på svenska (isländsk) och en på engelska. Sedan var Sue och Jerry trötta så vi åkte hem. En obligatorisk kopp te avslutade kvällen (Titti och Lennart A).

Söndag 16 juli

På flera mils avstånd hörde vi när Brian, Rosie och Jenny gjorde sig iordning för en resa till kusten. Till slut var det nog dags för alla att vakna. I vår familj är det bara Sheila som dansar. Frukost med flingor, te och rostat bröd. Sedan bar det av till Ely och den sista dagen på vår turne.

Ely är en stad med en jättekatedral. Jag har fått lära mig att en stad med cathedral är en city annars är det en town. Ely tycks vara undantaget som bekräftar regeln, för Ely är en town.

Vi skulle dansa nere vid floden Ouse, vid puben the Cutter. Solen sken även denna dag, men lite skyar och moln gjorde att dagen inte var lika varm, ändå började vi med att dricka gårdagens öl. Sedan skulle lunchen beställas. Jag undrade om det skulle bli någon dans. Maten tog lite tid så vi satte igång. Först Fenstanton och sedan vi med Rose Tree. En farlig dans, lite för lätt att somna in i "coruset", Rickard gjorde sitt bästa för att hjälpa mig att vakna. Efter varsina danser blev det Bonnie Green och lunch. The Cutter hade en mycket god torr cider. Det ni, alla ölälskare! Även denna dag blev vi bjudna på lunch. Det fanns en craft fair i staden denna dag och den lockade många och mig mycket, så efter lunchen blev det ett besök där. Där fanns mycket fint hantverk. Vi har "tyvärr" mycket kvar av vår semester och jag måste inse att vi har ett begränsat utrymme i bilen för att köpa hem saker. En dam uttryckte sig så här: "I have never seen a lady dressed like a morrisdancer". Nä, nä. Det har i alla fall varit en upplevelse att träffa mixade lag och mycket lärorikt (halva dagen skriven av Annika).

Medan jag väntade på att Annika skulle avverka hantverksmässan stod jag och tittade på Englands svar på Mora Träsk, en underhållare för barnen som dessutom spelade dockteater. Därefter vandrade vi sakta upp mot katedralen som jag velat se sedan länge. Inte för att jag är så vansinnigt intresserad av kyrkoarkitektur, men det är alltid något visst med stora katedraler. Dessutom är Ely en alldeles speciell liten stad, som i gamla tider utgjorde en ö i omgivande träskmarker, "the fens", och det kunde man inbilla sig nu när vi jobbade oss uppför gränderna, upp mot katedralen som syns milsvida omkring. Inuti katedralen försegick stämningsfull körsång och alla besökande morrisdansare, svenskar som engelsmän, hade mycket hänsynsfullt plockat av sig bjällrorna för att inte störa den kyrkliga friden.

Kvart över tre var det samling utanför katedralen för helgens sista morrisuppvisning. Det satt en del folk på gräsmattorna omkring, vädret var alldeles lagom varmt. Vi började med Vandall's of Hammerwich från Lichfield. Jag tyckte det var ett misstag eftersom vi inte gjort den på länge, men Janne kände väl att vi måste visa något annat än det vi hittills kört hela helgen. Vi undkom med blotta förskräckelsen. Desto roligare var det att få spela till Bobbing Around trots lite knorrande över denna pressande dans. Jag kände en viss beundran från Fenstanton över att vi faktiskt tog itu med denna svett-dans. Sista dansen vi gjorde var Upton-upon-Severn Stick Dance och den såg också riktigt trevlig ut. Fenstanton gjorde en Fieldtown (Old Woman Tossed Up?) och en mystisk variant av Step-and-Fetch Her från Bampton med heyen på en linje. Och någon dans till som jag inte kommer ihåg. Sedan Bonnie Green (naturligvis). Uppställning för gruppfoto framför katedralen. Stackars Titti jobbade som vanligt febrilt med allas kameror. Sedan var det adjö och lyckönskningar till Rickard, Lennart, Ewa och Leif som skulle hasta iväg och hämta sin kanalbåt i Wolverhampton.

Efter ytterligare lite strosande i denna lilla fina stad, åkte vi hem med Sheila. En kopp te i trädgården och lite eftersnack. Friden bröts i tur och ordning av att 1) grannen ringde på och undrade om Sheila kunde ta hand om deras hamster under grannens semester, 2) en amerikanare vid namn David dök upp (morrisdansare förstås) och han skulle sova över i Barry och Sheilas hus, 3) grannen med hamstern dök upp, denna gång medförande djuret i fråga.

Efter en lugn och god middag tog vi en promenad i St. Ives och tittade bla på den gamla stenbron som märkligt nog är utrustad med ett litet kapell halvvägs över. David (amerikanaren) plåtade de mest omöjliga saker men var mycket trevlig och visade sig kunna mycket om morris. Det enda han visade sig kunna om Sverige mera i detalj var lustigt nog Stål-farfars eskapader på cykel.

"You don't know and I don't know, what fun we had in Brampton". Detta citat från Winster visade sig stämma väl in på denna sista kväll då vi samlades vid "The Old Mill" i Brampton. Denna pub, som naturligvis skulle varit femstjärning om den legat i Säffle, Partille eller var som helst i Sverige, samlade dock några klara minuspoäng genom att servera öl i plastmuggar för beergardens-kunderna samt att stängningstid var redan 22:30. Vi som var där hade dock en mycket gemytlig kväll vid långbord ute i beergarden. Pete sjöng shanties, Vicki sjöng, alla sjöng. Precis när Richard Gregson höll sitt lilla avskedstal släcktes utebelysningen och det låg magi och lite vemod i luften inför avskedet. Bakom fagra löften av Fenstanton att komma och hälsa på oss i Sverige kunde man ana ett visst allvarligt menat intresse. Vi får väl se (Mats präntade)

JUBILEUMSFEST!

Utdrag ur the CAPER...

The CAPER 18 maj 1989 (red Rickard)

Telegram till vårt 10 års jubileum

Var det ni som dansade kring
med pinnar och sån't där plingeling
Va' taskigt att jag inte fick va me'
Ja va' ju inte så farligt sne
A-laget, Kungsträdgården
Ordföranden

Vanligt snusk vi sett till leda
tycker vi på Fräcka Freda'
morrisdans ger oss komplex
dansas ju enbart av sex
Malena

Sänder Er en hjärtlig hälsning
kanske även hopp om frälsning
Om svenskens väl jag drar försorg
så kom ej mer till Sergels Torg
Maria Enmansorkester

Grattis Eken till 10-årig tradition
Vi planerat 90-talets morris-pinn-produktion
Av ask och rönn som i skogen stå
vi reserverar för Er ett ton - eller två
Domänverket

Grattis Eken från en luden
Varför blev jag inte bjuden?
Står jag ej så högt i gunst
nu när det är tid för brunst?
Er tillgivne älg
MOSES

Dagbok från Engelsresa 1992

Söndag 28 juni

Lennart Å skriver följande:

Morgonen började med ett bad. Snålade med vattnet. Pga den långa torkan är det ju ont om vatten. Vid toabesök är det svårt att snåla med vatten, minst 50 liter spolar man bort. Frukosten var en höjdare. Anette, som vår värdinna heter, hade utelämnat den där flottiga brödbiten.

Efter allt morgonfix skulle vi dansa i Broadway. Mats fick åka i B&B bilen. Vid kvart i tolv parkerade vi framför "The Crown and Trumpeth" i Broadway. Roly satt på första parkett och välkomnade oss. De morrislag som vi skulle dansa med i dag var: Commoners Morris från Wolverhampton och Mosley Morris från Birmingham. Commoners hade vi träffat tidigare under vår turné 1989. Commoners var på plats, Mosely kom något senare.

Commoners, som dansar Border morris, dansar nog hellre än bra. Inget fel med det, de verkar ha kul tillsammans. Mosely dansar North West Morris. De har en tjejsida och en killsida. Fötterna är beklädda med clogs. Melodeonmusikern var sen så vi lånade ut Mats. Han gjorde succé. Det var varmt, varmt, varmt...Säkert 30 grader i luften. Efter några danser flyttade vi oss till Broadway City. Commoners ställde upp mikrofoner och förstärkare. Alla dansade för glatta livet. Svetten lackade i våra pannor.

Vi hade beställt Ploughman's lunch till kl 14:00 på The Bell i Willersey. Därför packade vi våra pinaler och åkte hem. Vi bor nämligen i Willersey. Ploughman's bestod av bröd, ost, sallad, picklade unioner mm. Jag fick en Stilton och en gulost. Efter maten började vi dansa igen. Adrian Turnham, vår originallärare, var på plats för att studera vår dans. Han fick göra en solojig. "Nutting Girl" i kortbrallor.

Efter avslutad dans släpade vi oss hem och sparade på vatten. Man kanske skulle bada i toaletten istället!. Kvällsmat åt vi på The Bell. Det var varmt så vi satt ute i Beergarden. Sedan åkte några av oss - Jan, Ann, Jonas, Ewa, Leif, Inger, Ingrid, Mats och jag hem till Jean som bor i Evesham. Där satt vi och "chattade" i trädgården en stund. Därefter gick vi in och sjöng "Joneses Ale" samt hummade "Äppelbo Gånglåt". Det var mörkt i Willersey när vi kom hem. När man tittade uppåt såg man vintergatan. God Natt! (Lennart Å).

Måndag 29 juni

Efter frukost kom Rickard upp till oss för att börja vår vandring till Chipping Campden. Vi var först och inhandlade lite banan och vatten i vår superbra supermarket. Vandrigen upp till Dover Hill gick man med många raster och stön i värmen. Uppe tog vi en rejäl paus och tittade på den underbara utsikten. Nerför backen gick det ganska fort för vi längtade efter vår första XB i okänd pub. Lång vandring till nästa pub, Lions Arms ca 200 meter, där vi åt god mat och drack 6X. Sedan blev det kattjakt och adapterköp, räddningen för vår kaffebryggare. Hämfärden gick något lättare med ett par pints i magen. Uppe på Dover Hill tog vi ännu en välförkänt paus med Rickards hallon. Hemma igen, ett härligt bad, det gick att gå i sandaler.

Träffade resten av gänget vid The Bell, vi hade blivit några fler. Fick vänta ett bra tag på maten, men under tiden fick vi andlig spis av Frälsningsarmén. England's Glory började dyka upp, ett kärt återseende för många. Några tanter höll på att ta på sig gula förkläden, vad männe bliva? Det var Ragged Staff som dansade Ladies Border danser. England's Glory var lika bra som vi minns dem.

Vi gick alla vidare till The New Inn. Där dansade vi till mörkret föll. Vi sjöng för Ewa och Ing-Marie som båda fyllde år och uppvaktade med var sin kyckling och kort. Kvällen var skön, så det blev en del snack över bordet av några tappra. En jättemysig kväll! (diktat av Leif, skrivet av Inger).

Tisdag 30 juni

Kattis och jag bestämde oss för att åka till Stratford i dag. Vi fick åka bil till Evesham. Därifrån gick bussen till Stratford. I Stratford åt vi lunch vid floden med familjerna Pär och Giggi. Sedan diskuterade vi dagens problem: Var var det egentligen någonstans som vi gick av bussen? Vi beslöt att fråga på turistbyrån. Medan vi letade efter turistbyrån hittade vi busshållplatsen där man gick på bussen till

Evesham. Vi åkte en entimmes guidad tur runt Stratford. Jan K hämtade oss vid busshållplatsen i Evesham. Julia var i studion för att lära ut clogdance. Kvällen tillbringades på puben Queen's Head i Stow-on-the-Wold tillsammans med Sherbourne Morrismen (Ewa).

Onsdagen 1 juli

I dag regnar det också. Vi hade lite svårt att bestämma oss för vad vi skulle ta oss för, så vi blev hemma på förmiddagen. Några åkte på rundtur i bygden och handlade T-shirts på Hook Norton. Efter lunch åkte vi till Evesham för att tvätta och fick erfara att 20 p inte räcker för att torka en tvätt.

På kvällen klarnade det upp lagom till att vi skulle börja dansa med de inbjudna gästerna. Tyvärr blev cloggarna från Tetbury avskräckta av dagens regn, så det kom bara en tjej som dock gjorde en fin uppvisning. Min dräkt var naturligtvis inte torr efter dagens misslyckade torkförsök så jag fick filma istället.

Vi började lite avvaktande på The New Inn med Beacon Morris och Mike Salter och idel kända ansikten från Merrydale Morris. Efter ett tag dök Ilmington Morris Men upp (dock helt oanmälda). Vi fortsatte sedan till The Bell för mer dans och öl, denna gång framför puben, mot gatan. Det blev en fin danskväll med god stämning och jag fick tom dansa utan dräkt (dock med civila kläder) då det fattades en dansare i Ring O'Bells.

Sång och spel dominerade insidan av puben resten av kvällen tills musikern hos Ilmington hade mungiporna någonstans ovanför öronen efter det han upplyst Mats om att det var en "English tune" de spelade. Och Rickard fick en handduk att torka byxorna med (Pär).

Torsdag 2 juli

Vädret är något stabilare i dag. Stora bilturen i riktning mot Hook Norton - Jan, Ann, Jonas, svenska kompisar, Giggi, Jan, Björn, Jenny, Åsa, Mats, Annika, Erik, Staffan, Ewa, Karin och Kattis - sällskapsresa!. I alla fall förskräckte vi damen i shopen något, men då vi gjorde storartade inköp av allt möjligt och osmakligt så blev hon med tiden rätt uppåt.

Tyvärr kunde vi inte få gå på någon runda, så för att trösta oss tog vi en (half) pint på The Pear Tree innan vi rullade vidare till Great Tew och puben Falklands Arms (som lär ha hetat The Malvinas under Falklandskriget). Mycket trevligt och rörigt inomhus med muggar och juggar i taket. Vi åt div lunch i trädgården och tog en sväng i denna vackra by med gott om hus med "thatched roof".

När hela sällskapsresa var inne i bilarna igen var klockan mycket, men vi tog en snabb mellanlandning bland dollarturisterna i Bourton-on-the-Water. Vi hann hem 5 minuter före Julia som kom och höll den sista cloglektionen.

Runt 07:30 kom den Country dans grupp som John och Elvyn brukar jobba med (någon sade att nu dansar de mest Playford danser). Något hög medelålder, men god stämning. Thé/öl/pepparkaks break. Då engelsmännen gick visade sig att Janne, Jan och Rickard "försvunnit". Runt klockan 12 kom de åter från The Bell med slisar och beer mats och en och annan öl innanför västen. Men då drack vi hemmavarande just upp Annikas färjevin, så vi skall inte klaga...(Ann).

Fredagen 3 juli

Regn, regn, regn. Fam Giggi, Ewa & Pär åkte till Oxford. Där åkte vi runt, runt, runt i ca 30 minuter innan vi hittade ett ypperligt P-hus som dock visade sig vara ett dyrt sådant, 54:- och mycket krångel med en mynstjälande biljettautomat. Till slut åt vi i alla fall lunch på The Turf Taverna på Bath Place. Efter det thé och kaffe med idel goda kakor på ett "afternoon-tea-place".

Regnet fortsttte att ösa ner över oss och vi gick in i saluhallen och köpcentrat till slut. I ett slaktarfönster låg en kalkon som slaktaren just höll på med. Gustav 4 1/2 och Ing Marie tittade storögt. Sedan satte vi oss i en mysig bilkö ut ur Oxford och kände oss som riktiga pendlare på väg hem från jobbet på universitet. Eller kalkonslakteriet, kanske?

Kvällen avslutades hos Wendy och Stewart utanför Tewkesbury. Trevligt. Nu regnade det på dem som skötte grillen! Vi fick se deras video från Sverigebesöket 1989. Moses var också med.

Fam Pär med små, små barn åkte hem först som vanligt och började med välling, blöjor mm mm. Ing Marie har fortfarande denna vecka inte haft tillfälle att känna sig ens lätt berusad. Men det kommer fler E-resor med större barn!! BRA DAG! (IngMarie).

Lördag 4 juli

Min inre väckarklocka svek mig inte i dag heller. Den körde upp mig i tid för att Karin och jag skulle hinna med en shoppingrunda i Broadway på förmiddagen. Nåja, sova får man väl göra nästa vecka - när man har tid.

Vi hade stämt möte med Janne, Ann och Jonas vid Village Green för att åka med dem till puben "the Fleece" i Bretforton där vi skulle dansa. Puben var söt, Karin ville stoppa den i fickan och ta med den hem. Gänget vi skulle dansa med var "The King's Head" som dansade Border Morris. Vi fick dock konkurrens av en skrälltus elever till Dave och Julia. I stället för att titta på oss spelade de skjortan av alla inom 5 miles radie. Efter en Plougman's lunch i ladan intill dansades det igen och så var det dags att åka hem till Willersey och göra sig i ordning för kvällen.

Större delen av oss åkte in till Evesham och gick på indisk restaurang, vilket var en ny upplevelse, åtminstone för mig. Det gick åt många glas vatten och nanbrödet skall jag sent glömma. Nästa punkt på programmet var att åka på fest till den "Folk Camp" som Dave och Julia ledde.

När vi steg in i salen möttes vi av ett rungande "one-two-three-HEJ!!!" från scenen. Dave, förstås, som repeterat in denna användbara svenska hyllningsfras med sina musiker.

Snart stod glädjen högt i tak och den engelska countrydansens vågor gick höga. Själv förhöll jag mig avvaktande till en början, men var ändå snart igång med några danser (när man singlar med Rickard får man vara glad om man har fötterna i marken någon gång i bland). En dans att notera var förövrigt "Star Trek II". Intressant på min ära...

När mina ögon börjat närma sig korsposition var det dags att åka hem i den svarta natten efter en mycket rolig kväll (präntat av Kattis).

Söndag 5 juli

Söndagen som Rickard minns den...

Efter en countrydans kväll är man ganska matt, speciellt när man inser att dunken med fem liter Hook Norton BB är tom. Nåval, jag var inte ensam... I dag är det meningen att vi skall göra en stor pubrunda med Pebworth MM och Belle D'Vain. Vädret kunde vara bättre, men som Leif och jag sa: "Det blir bra!".

"The New Inns" hämtade mig och iväg till Offenham, the Boat, bar det. När vi kom till Offenham skulle vi följa skylten mot "the Ferry". Detta gjorde vi. Strax innan floden stannade vi. Där fanns (finns fortfarande hoppas jag) en pub som heter "The Bridge Inn". Någon färja fanns inte. Jag frågade en person i puben om Pebworth skulle dansa här. Hon sa: "Yes". "Var är the Boat?" sade jag. Hon sa: "This is the Boat". En narrow boat låg vid det som en gång hade varit en bro. Efter en stund började fler morrisdansare dyka upp. Puben serverade Theakstone's XB och OP så jag hade inget emot att vänta. Pebworth, Belle D'Vain och Eken gjorde sina danser. Tyvärr sträckte Ken Davies, en av våra värdar 1986, sin ena muskel. Sådant gör ont. Det vet jag av erfarenhet. Vi höll på ganska länge, många härliga danser framfördes, bla Upton-upon-Severn hankie. Vi avslutade vårt första besök på "The Boat" = "The Bidge Inn" med en lunch som Pebworth köpte.

Ändring av program: vi går direkt på vid Mary Arden's House, Wilmcote. Hon var Shakespears mor. De tre lagen dansade. Leif jagade upp barnen. Jag skrämde ett. Lennart lekte falkenerare och vi tog oss hem med hjälp av Kevin (Vi = the New Inns och moi).

Ombyte + vila + pubbesök på The Bell, där vi tog kort på the landlord. Han är en av de mycket trevliga landlords i England. Iväg igen till The Boat för en BBQ med Pebworth och Belle D'Vain. Nu utan Giggi, Jan, Åsa, Björn och Jenny som for iväg till St Albans. Vi får försöka klara oss ändå. Med hjälp

av tjejerna i Belle D'Vain som Leif raggade upp och med hjälp av landlady, som jag raggade upp, gick det nästan ändå. Pebworth gjorde en härlig stickdance med facklor. Pebworth och Belle D'Vain visade något som jag vill kalla riktig border. BBQ var god. OPn i keramikmuggarna med "The Bridge Inn" hade sin verkan (muggen rymmer ca 1,5 pint).

Vi träffade Peter Harrison som dök upp med sin fru Mary. Han hade slutat dansa. Spelar nu för ett Ladies Morris Team. "My lovely girls" säger Peter, "them women" säger Mary. En sak är helt klar. Pebworth och Belle D'Vain framstår för mig som något av det bästa England har att erbjuda när det gäller morris. Sådana dansare - sådana människor!.

1994 har Eken och Pebworth 15 års jubileum, Belle D'Vain 5 års jubileum. Kanske något att sikta på? Självklart fanns Jean, Julia och Dave vid The Boat.

Vi avslutade 1986 års tur med Pebworth. Samma nu, inte helt fel. Tack alla underbara människor i Eken med omnejd för underbara 10 dagar (Rickard).

Utdrag ur the CAPER...

The BAKER 26 januari 1989 (red Lennart Å)

Bampton Chocolate Mix

2 ägg och 3 dl socker röres ihop. Blanda 4 msk kakao, 2 tsk vaniljsocker, 1 nypa salt, 1,5 dl vetemjöl och 100 gr smält margarin.

Häll i smord och bröad form.
Gräddas i 35 minuter, 175 grader.

Adderbury Applecake

2 ägg och 3 dl socker röres ihop. Blanda 3 dl vetemjöl, 2 tsk mald kardemumma och 125 gr smält margarin.

Häll i smord och bröad form.
2 äpplen i tunna klyftor trycks i smeten.
Grädda i 45 minuter, 175 grader.

CAKES AND BISCUITS FOREVER

Dagbok från Engelsresa 1994

Fredag 24 juni

Vi samlas på the Terrace Hotel i Scarborough. Ewa och Kattis kommer med tåg, Ann kommer med tåg och Rickard, Jan och Jonas kommer med bil. Ann, Jan och Jonas får samma rum som när de bodde här 1992. Lennart A och Lisa skulle komma med färjan till Newcastle i kväll och ta sig till the Crown Hotel i Malton där de har bokat rum.

Första kvällen på Scarborough Fayre Morris Dance Festival börjar med samling på the Corner Café, North Bay. Vi får våra badges (a new colour again this year) och träffar Phil Watson, ledaren för Scragenz, som vi skall dansa tillsammans med i morgon. Eftersom vi bara är sex dansare, utan musiker, pratar vi med Phil om inlån av spelman, vilket skulle visa sig gå bra.

På the Corner Café är det country dans en trappa upp till Widdershins (caller Nigel Staton) och nere försöker vi starta jam-session med morrmusiker. Det visar sig att baren inte vill stänga av juke-boxen så vi får flytta ut i entren.

Lördag 25 juni

Samling kring frukosten i källarplanet. Jan och Ann återser dansande paret från Yaxley Morris som även bodde där 1992. Sedan bär det av per fot ned mot gågatorna i Scarborough. Som vanligt skall Scragenz hålla till inne i Scarborough. Vi avundas de som får ta bussen till Robin Hood's Bay och Whitby. Samling skall ske utanför Bank of Scotland. När vi kommer dit är det redan full fart på dansandet. Det visar sig gå bra att hitta musiker som vill spela för oss. Musiken får vi humma så de förstår vilken låt vi vill ha. Sedan bär det iväg i hundra knyck. Temot är något uppskruvat för dansare som är vana vid Mats lite lugnare stil. Vi dansar tills det är dags för lunch. Den intar vi på puben the Hole in the Wall, ett traditionellt vattenhål för morrisdansare i Scarborough.

Efter lunch samlas vi utanför ett nybyggd köpgalleria för mer dans. Eken dansar bla Beaux of London City, en dans där det helt plötsligt börjar regna små gula plastankor, allt i det något uppskruvade tempot. På eftermiddagen får vi åka buss till Scalby där det pågår en Village Fair. En synnerligen typisk engelsk byfest modell -94: stånd med eterneller och oäkta smycken, kladdiga glassar och bric-a-brac, cream tea, irländs dans, utklädda bybor och facepaint. Åskan hänger i luften, det är varmt och kladdigt, och lång kö till ölen i puben.

Kvällen avnjuts på the Spa complex där det är en avslagen Ceilidh med Colonel Custard Band (caller Roy Aitkinson) och utomhuskoncert med Rites of Man. Rickard valde att gå ut och dansa med Scragenz, ett klokt val så här i efterhand, då man alltid slutar på the Hole in the Wall och baren på the Spa inte hade någon real ale. Det bästa man kunde tänka sig var Guinness. Vi vandrar hem i den ljumma sommarnatten.

Söndag 26 juni

Ann fyllde år och väcktes av sång och Old Peculier-tröja av två J. Rickard ser något tröttare ut vid frukostbordet än oss övriga som missade gårdagskvällen på the Hole in the Wall. I dag samlas Scragenz vid stranden. Vi dansar Balancy Straw i vår Bledington variant, till allas förvåning, med Phil som sjätte man då Lennart och Lisa inte skulle komma till söndagens dans. Alla 22 lagen samlas sedan vid the Lifeboat House klockan 12:00 för procession till the Spa. Alla väskor lämnas i en buss som åker efter processionen. Hela gatan fylls av morrisdansare. Scragenz dansar Black Joke från Adderbury som procession. Längst bak i setet är det mycket svårt att höra musiken, man får lita till sina ögon och rytmkänsla för att något så när hänga med.

Söndag kväll skall vi åka till Malton för att träffa Lennart och Lisa. Just vid infarten till Malton trampar Jan kopplingen i botten. Kopplingsvajern har gått av! Kris! Vi ringer från puben mitt över gatan till Crown Hotel och meddelar Lennart som kommer ut till oss. Samtidigt har vi hittat telefonnumret till Mennel Motors i Malton, 24 hr accident and breakdown recovery.

Ut kommer två killar i en van. Den ena visar sig vara rallymekaniker åt bla finska rallyförare. Han kör Opeln till verkstaden och vi andra följer efter. Man kan inte få fram någon ny kopplingsvajer en

södagkväll, så vi erbjuds att hyra en bil. Det visar sig bli en Fordbuss med plats för 11 passagerare. Vi parkerar bussen på torget i Malton och går ner till Crown Hotel. Vi provar Malton Brewing Company's produkter (smakar bra, speciellt OWD BOB!) och Jan, Jonas och Lennart plockar fram instrumenten och spelar några låtar.

Måndag 27 juni

Kanon att kopplingsvajern gick just nu! I stället för att pressa ihop oss i Jannes bil åker nu Janne, Ann, Jonas, Rickard, Kattis och Ewa mot Whitby och har otroligt gott om yta runt sig i bilen. Vädret är lika varmt som tidigare och vi går runt ett par timmar innan det är dags för dagens publunch. Rickard ser på vackra bakgårdar, Ewa och Kattis på stan i största allmänhet, Janne på antikviteter och Ann och Jonas går Draculavandring. Alla smakriktningar tillgodosedda! Sedan bär det av till Robin Hood's Bay. Janne har under eftermiddagen ringt till verkstaden och bilen är utrustad med en ny kopplingsvajer. Vi tar vägen över Yorkshire Moors via Pickering till Malton för att hämta den reparerade bilen. På kvällen försöker vi hitta en restaurang som passar alla smaker, inte det lättaste. Vi hamnar på en Fish and Chips restaurang längs vattnet. Ingen höjdare. Det blir däremot kvällens avslutning.

Av en händelse vill vi avsluta kvällen med en öl. Den pub vi gick in i (serverade Theakstone) visade sig husera Scarborough Folk Club just denna kväll. Trevlig musik och raffles. Jan tar hem högsta vinsten, en flaska tyskt vin!

Tisdag 28 juni

Lennart och Lisa kommer till the Terrace Hotel och Ewa och Kattis lastar in sina saker i Lennarts bil. Vi övriga har klämt in oss i Jannes bil. I dag bär det av mot Newcastle och Cloggies. Vi bestämmer träff för lunch på en pub i Witton Gilbert utanför Durham. Efter lunch åker vi till Beamish, ett stort område där man byggt ett Open Air Museum som skall spegla år 1913. Kan verkligen rekommenderas!

Vid 6-tiden samlas vi hos Anne Crane. Vi blir hjärtligt mottagna. Hit kommer Andy, Megs, Ian och Joan. Man har fixat mat och vi sitter i Anne's back garden och äter, dricker, spelar och glammar. Till och med den fiolspelande grannen hoppade över staketet för att lyssna.

Rickard, Lennart och Lisa bor hos Andy och Megs. Ewa och Kattis bor hos Ian och Joan medans Jan, Ann och Jonas får bo i den inneboende kinesiska studentens rum (han var inte hemma) hos Anne.

Onsdag 29 juni

Andy och Anne har tagit "a day off" för att guida oss. Vi åker på utflykt till ett blåsig Hadrian's Wall, tittar på Hexham cathedral och hälsar på en fiolbyggare som Andy känner.

Janne, Ann och Anne gjorde en snabbvisit hos Chris Metherel (cloggie's foreman) och såg på hans privata bibliotek med danslitteratur. Han har dessutom nyligen blivit the archivist of the Morris Ring så vill man ha morrishistorisk information är han mannen att kontakta.

Kvällen tillbringar vi på Cumberland Arms. I puben övervåning finns utrymmen där morris och rapperlag brukar träna. I kväll tränar ett rapperlag, the Kingsmen. Vi får prova på. I bottenplanet pågår onsdagkvällar Irish Session. Den är i full gång när vi kommer. Andy sitter och spelar för fullt, fler fioler, gitarrer, flöjt och bodhran. Supercloggaren Suzanne joinar gänget.

Vill man prova dåligt öl, kan vi rekommendera Cumberland Arms i Newcastle. De hade 4 sorter real ale, jag tror inte någon var helt OK. Det smakade surt! Och toalettutrymmena skulle ha givit svenska hälsovårdsmyndigheter krupp. Trots detta var stämningen på topp!

Torsdag 30 juni

Vi samlas på morgonen hemma hos Annie för avfärd söderut. Vi har fått tips av Annie om en clogfabrik, Walker's clogs i Hebden Bridge som säljer clogs över disk. Det visar sig finnas gott om olika sorters clogs och Ewa lyckas hitta ett par som passar. Förrästen finns här ett helt craft centre att springa runt i - men nu kanske man skall hålla i pengarna?

Vi fortsätter ner mot Shropshires böljande kullar. I Church Stretton stannar vi och letar B&B. Jan, Ann, Jonas och Rickard hamnar på en pub några kilometer söder om Church Stretton - The Wayside Inn -

bredvid järnvägen. Huset skakar när tågen passerar. Vi samlas alla vid Church Strettons indiska restaurant och avnjuter en strålande middag. Vi orkar inte äta upp all maten.

Hemkommen till Wayside Inn tänkte vi armbåga oss fram till baren och ta en stilla kvällsöl. Visst - fram till 22:45 var vi alldeles ensamma i puben - och höll en egen music session.

Fredag 1 juli

Jan, Ann, Jonas och Rickard åker till Hay-on-Wye, byn som är känd för alla sina antikvariat. The Cinema är en gammal biograf full med böcker. Längs varje gata finns flera antikvariat. Gillar man böcker är Hay-on-Wye ett paradis att botanisera i. Vi åt lunch i Hay och tog en eftermiddagsfika i Upton-upon-Severn, det låter väl bra?

Samling inför helgens dansande sker på Leedon's Campsite i Childswickham utanför Broadway. Vi glider in på campingen vid 6-tiden. Längst in har man avsatt plats för morrisdansare. Där står även pubtältet där baren organiseras av the Fleece!

7 morrislag (förutom Eken) besöker Pebworth och Belle D'Vain denna helg. Vi samlas runt bartältet och Kevin kommer med nyheter från Mats. Mats och familjen finns på hotell i Norge och de kan inte komma; problem med färjan. Ännu en helg utan musiker! Dessa båtar. Vi bilburna Englandsresenärer är ett provat släkte. Hur hamnade de i Norge?

"Jan and family is staying with John and Tina Giles, the two ladies will be with Jenny Taylor and Rickard will be with Jenny and Kevin McLeich". Lennart och Lisa blir inkvarterade hos Ken Davies.

Kvällen blir avspänd och trevlig. Vi frataniserar med de övriga lagen, dricker "Old Hookey" så länge den räcker, ser hur även barnen finner varandra och rusar runt. Vi kan konstatera att här i England blir det faktiskt mörkt redan klockan 22.

Lördag 2 juli

Vi samlas på Leedon's för vidare färd med buss. Man har hyrt in 3 bussar. Eken placeras tillsammans med Adlington Morris (men) och Hertfordshire Hollies (women) på Tour A. Vi åker först till Broadway och dansar mitt i byn. Adlington visar sig vara ett duktigt Cotswold lag och dansar i gråa höga hattar. Hertfordshire Hollies dansar North West. Vi lånar Kevin som musiker.

Nästa anhalt är Chipping Camden där vi dansar på "the town square". Sedan bär det av till the Bakers Arms, Broad Camden, för lunch. En mycket trevlig pub som kan rekommenderas för sitt urval av real ale.

Efter lunch är det dags för dans och vi lånar Adlingtons musiker till Beaux of London City. Han spelar som i trans, så när Rickard och Janne skriker PANG! i ett skjutkorus så tystnar musiken till Ekens stora förvåning och alla andras förtjusning.

Vid 3-tiden samlas alla 3 bussarna i Stratford och vi dansar "on the Bancroft, an excellent dancing area beside the River Avon and outside the famous Royal Shakespeare Theatre". En stor och entusiastisk publik finns där. Bland publiken hittar vi Richard Mullard (skyltmålaren) och Gittan Cedervall som kommit hit på rekommendation av Jan, Jonas och Rickard.

Vid 4-tiden åker vi från Stratford till Pebworth Village Hall där man dukat upp för cream tea - te och scones med marmelad och grädde - som avnjuts på gräsmattan. Vi samlar ihop alla Eken medlemmar för det obligatoriska gruppfotot. Årets upplaga är nog det minsta hittills.

På kvällen är det Barn Dance i Evesham "where a live band will be playing and sausage and chips will be served" i en skola där det visar sig att John, Kevin och Jenny arbetar. Även denna kväll hade the Fleece Inn ordnat med baren. Kvällens favorit i baren var "Fat Bastard" (jag menar ölet, Rickard!). Det dansas, dricks öl, köps raffletickets och snackas med alla trevliga människor. Samma avslappnade, småberusade och lekfulla stämning som så ofta på ceilidhs efter a hard day of dancing. Folk är välvilliga och intresserade av oss och skulle man gå efter allt som sägs en sådan här kväll skulle vi få åtskilliga lag och individer på besök redan 1995.

Pebworth och Belle D'Vain skär upp födelsedagstårtan för alla att smaka. Rickard får en käpp av Peter, en av Pebworths founder members. En käpp som varit med om att starta ett morrislag för 15 år sedan.

När dansen är över samlar vi Pebworth och Belle D'Vain för en hyllningsdikt skriven av Jonas:

"In 5 and 15 years you been a team
And you've been quite good it seem(s)
We wish you all the best of luck
But in Norway your present got stuck
It was a very beautiful thing
But instead of that we now will sing

Happy dancing to you....

We will give you the present when
You will invite us back again"

Söndag 3 juli

Söndag morgon måste tyvärr Jan, Jonas och Rickard åka mot Harwich och färjan. Ann skall till flyget på Gatwick. Hur man tar sig hem med båt från England sommaren 1994 är ett kapitel för sig.

För övriga väntar en söndag med dans i Evesham och dans med lunch på the Fleece Inn. Eftermiddagen avslutas med dans vid Mary Arden's House, Wilmcote.

Nedtecknat i efterhand av Jan och Ann.

Utdrag ur the CAPER...

The CAPER odaterna december 1992 (red Pär)

"...Saffransbullar har ju en tendens att bli lite torra...Häll i lite matextrakt i degen. Traditional Bitter tex skulle kunna passa så här före jul. Skulle det inte hjälpa får man väl helt enkelt doppa bullarna i ölet direkt."

EKEN MORRIS DANCERS - KALENDARIUM

1989

- 28 januari Café Husby.
- 18 mars Café Husby.
- 1 - 2 april Engelska dagar i Gallerian.
- 8 april 10 års jubileumsfest, Park Östberga.
- 25 maj Daghemmet Gubbkärrsvägen i Bromma, Annikas dagis, och Nattslaget, Folkungagatan.
- 1 juni Nattslaget, Fridhemsplan.
- 6 juni Stockholms Festdag, Norrmälarstrand.
- 10 juni Stockholms gator och torg med efterföljande fest.
- 6 - 16 juli Englandsturne. Besök hos Merrydale Morris (Wolverhampton) och Fenstanton Morris (Huntingdon). Dans tillsammans med Winster Morris Men i Taddington.
- 16 - 21 augusti Besök av Englands Glory Ladies Morris. Dans på Sergels Torg och Söder (17 augusti), Uppsala (18 augusti), Waxholm (19 augusti) och Karlhalls Gård på Långholmen (20 augusti).
- 23 - 24 september Planeringshelg i Ekolsund.
- 26 november Träningssöndag i KURs spegelsal.
- 14 december Brevskolan.
- 16 december Julfest hos Mats och Annika.

1990

- 21 april Fest tillsammans med Järva Gille (DLM) i Ladan, Husby Gård.
- 17 maj Morris och country dans tillsammans med anställda på Programator.
- 19 maj Daghemmet Ekbackens 10-års fest. Monas dagis, Kista.
- 31 maj Pub på Sparbankernas Bank.
- 2 juni Dans vid målgången av Stockholm Maraton.
- 6 juni Dans på Söder.
- 9 juni Stockholms gator och torg med efterföljande fest.
- 16 - 17 juni Utflykt till Arholma.
- 10 - 15 augusti Besök av Living Tradition och Wild Thyme. Dans på stan (11 augusti) och Järva Stämman (12 augusti).

25 augusti Utflykt till Mariefred, ångbåt och ångtåg.

1 september Stockholms Festdagar.

15 - 16 september Nybörjarkurs i Husby Träff och Ladan.

22 september Norra Järvadagen, Kvartersgården Gläntan, Kista.

15 december Julfest hos Mats och Annika.

1991

9 mars Countrydans på Järva Gilles årsmöte.

4 april Morris och country för ABF Västerort på Trappan i Vällingby.

23 maj Morrisuppvisning på ett daghem i Vinsta.

6 juni Morris på stan.

8 juni Stockholms gator och torg med efterföljande fest.

13 juni Morris på Söder.

15 augusti Morris på söder under Stockholm Water Festival.

19 augusti Uppvisning på Norra Latins skolgård i Dansmuseets regi.

21 september Extra träningsdag av Bledington.

9 november Föreningarnas dag i Kista Centrum. Vi filmas av lokal TV. Sedan uppvisning på Galleri 1 i Gamla Stan där signwriter Richard Mullard har utställning av Pub skyltar.

16 november Countrydans kväll tillsammans med Oak Apple Band på Musikmuseet.

21 december Julfest hos Mats och Annika.

1992

11 januari Stödgalan för Kenya arrangerat av KFUM-KFUK på Musikmuseet.

9 februari Internkurs: Uppfräschning av avlagda Morris-traditioner.

14 februari Flyktingförläggning på Gebers Konvalecenthem, Orhem.

6 april Genrep av TV inspelningen, Tjocka Slakten, Studio 1, TV-huset.

7 april TV inspelning av Tjocka Slakten med Lasse Berghagen och Inga Gill.

25 april Flyktingförläggning på Gyllene Ratten, Kungens Kurva.

14 maj Flyktingförläggning i Skarpnäck.

21 maj Söders pubar.

4 juni Söders pubar en gång till!

6 juni	Stockholms gator och torg med efterföljande fest.
11 juni	AGA, Lidingö.
27 juni -5 juli	Englandsturne. Vi idkar "indoor camping" i en dansstudio i Willersey utanför Broadway. Vi dansar med Commoners, Moseley Morris, Englands Glory Ladies Morris, Ursa Major, Sherbourne Morris Men, Beacon Morris, Merrydale Morris, Ilmington Morris, King's Head Morris, Pebworth Morris och Belle D'Vain Morris.
8 oktober	Flyktingförläggning på Nybodahemmet, Liljeholmen.
25 oktober	Morris på Gläntanfest.
19 december	Julfest hos Mats och Annika.
1993	
23 - 24 januari	Nybörjarkurs på Gläntan.
12 februari	Ceilidh på Musikmuseet med Oak Apple Band, morris- och cloguppvisning.
28 februari	DHR, Gubbängen.
17 mars	KFUM-KFUK Söders Café. Uppvisning tillsammans med Oak Apple Band.
3 - 11 april	Besök av Newcastle Cloggies. Workshop i Brygghuset och pubkväll på Royal Engineers lokal.
7 april	CELTIC FIRE. Stort uppträdande i ABF-huset, Sveavägen. Medverkade gjorde Eken Morris, Caledonian Dancers, Brian Mearns, Caledonian Pipe Band, Pipes and Drums of the 1st Royal Engineers och naturligtvis Newcastle Cloggies.
22 april	Flyktingförläggning, Västertorp.
27 maj	Dans vid Söders pubar.
3 juni	Dans på Söder.
5 juni	Stockholms gator och torg med efterföljande fest.
23 juni	Dagverksamhet för handikappade i Täby.
5 augusti	Dans på stan.
12 augusti	Dans på Söder
28 augusti	Skarpnäcks centrum.
10 november	British Evening anordnad av ABF på Görvälns slott, Jakobsberg.
18 december	Julfest hos Mats och Annika.

1994

- 27 januari Konstituerande möte för EKEN - Förening för Engelsk Kultur.
- 28 maj Ceilidh med Oak Apple Band på Tjärhovsgatan 56, morris- och cloguppvisning.
- 29 maj Invigning av Upplands Bro nya centrum. Det regnar!
- 26 maj Dans på Söder.
- 2 juni Dans i Berzeeli Park, Norrmalmstorg och längs Birger Jarlsgatan.
- 11 juni Stockholms gator och torg med efterföljande fest.
- 24 juni - 3 juli Englandsturne. Vi dansar på Yorkshire Coast Morris (Scarborough Fayre) med 6 dansare och inlånad musiker (24 - 26 juni) och besöker Newcastle Cloggies (28 - 29 juni). 1 - 3 juli deltar vi i Pebworth Morris (15 år) och Belle D'Vain's (5år) jubileumsfirande. Även nu med 6 dansare och inlånade musiker dansar vi i Broadway, Chipping Campden och Stratford.
- 11 augusti Morris på Söder i samband med Stockholm Water Festival.
- 3 september 15 ÅRS JUBILEUMSFEST!

1979-1994

